

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 16Co/498/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6712215085
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 04. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Štefan Baláž
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2016:6712215085.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Štefana Baláža a členov senátu JUDr. Ivica Hanuskovej a JUDr. Alexandra Mojša v právnej veci navrhovateľa POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, zastúpeného Advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom 811 09 Bratislava, Grösslingova 4, IČO: 36 864 421, proti odporcovi Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Bratislava, Župné námestie 13, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Zvolen č. k. 12C/177/2012-170 zo dňa 20. marca 2015, takto

rozhodol:

Krajský súd rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

Odporcovi sa náhrada trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd zamietol návrhy navrhovateľa na prerušenie konania, zamietol návrh vo veci samej a rozhodol, že odporcovi náhradu trov konania voči navrhovateľovi nepriznáva.

Okresný súd rozhodol o návrhoch navrhovateľa na prerušenie konania po zistení, že navrhovateľ dňa 13. 03. 2015 doručil okresnému súdu návrh na zrušenie nariadeného pojednávania z dôvodu objektívneho porušenia zásad nestrannosti súdu a sudcu, kde navrhol, aby súd konanie prerušil do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení práva navrhovateľa na zákonného sudcu a práva na nestranný súd. K návrhu na prerušenie konania pripojil aj ústavnú sťažnosť, v ktorej navrhovateľ namieta porušenie svojho základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 48 ods. 1 Ústavy SR, ako aj čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, t. j. právo na nestranný súd zriadený zákonom, do ktorých malo byť zasiahnuté uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 24NcC/70/2012 zo dňa 12. 10. 2012 tak, že ponechal Okresnému súdu Zvolen možnosť rozhodovať vo veci sťažovateľa tým, že nevytlúčil všetkých sudcov Okresného súdu Zvolen z pojednávania a rozhodovania vo veci sp. zn. 12C/177/2012. 13. 03. 2015 doručil navrhovateľ súdu ďalší návrh na prerušenie konania, ktorý odôvodnil tým, že pred Okresným súdom Prešov prebieha pod sp. zn. 7C/6/2010 konanie o náhradu škody pre porušenie práva Európskej únie. V uvedenom konaní vystupujú na strane žalovaných v 1. rade Slovenská republika zastúpená Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky a v 2. rade spoločnosť POHOTOVOSTĚ, s. r. o. . Okresný súd Prešov uznesením zo dňa 07.10.2013 v súlade s § 109 ods. 1 písm. c) O. s. p. rozhodol o prerušení konania do rozhodnutia Súdneho dvora o prejudiciálnych otázkach, ktoré navrhol položiť odporca v 1. rade Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky. Zodpovedanie uvedených prejudiciálnych otázok položených v uvedenom konaní má podľa navrhovateľa pre ďalší priebeh konania a rozhodnutie v konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 12C/177/2012 zásadný význam, nakoľko pre vznik nároku na náhradu škody má fundamentálny význam

posúdenie správnosti postupu exekučného súdu pri vydávaní poverenia na výkon exekúcie na podklade exekučného titulu, ktorým bol právoplatný rozsudok rozhodcovského súdu.

Okresný súd návrhy navrhovateľa na prerušenie konania posúdil podľa ust. § 109 ods. 1 písm. b) a § 109 ods. 2 písm. c) O. s. p. a dospel k záveru, že ani v jednom z prípadov neboli splnené podmienky pre prerušenie konania. Pokiaľ ide o prvý návrh navrhovateľa na prerušenie konania mal za to, že konanie o ústavnej sťažnosti v súdnej veci nie je konaním, v ktorom by sa riešila otázka majúca význam pre rozhodnutie súdu v tomto konaní, alebo od jej vyriešenia priamo závisel výsledok sporu vo veci samej. To, či a ktorý sudca okresného súdu je vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci navrhovateľa vyriešil Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd nadriadený, tak, že pochybnosť o nezaujatosti môže existovať len u sudcu, ktorý sa prípadne podieľal alebo mohol podieľať na procese a rozhodovaní v konkrétnej veci, v ktorej mala navrhovateľovi vzniknúť ním tvrdená a uplatňovaná škoda z titulu nesprávneho úradného postupu. Či vo veci rozhodoval vylúčený sudca, môže preskúmať súd vyššieho stupňa v riadnom inštančnom postupe na základe riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov, nie Ústavný súd v konaní o sťažnosti navrhovateľa, ktorými namieta porušenie svojich základných práv podľa článku 46 ods. 1 a článku 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Poukázal pritom na uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky v skutkovo a právne totožných veciach, napr. sp. zn. I. ÚS 89/2013 zo dňa 06. 02. 2013, resp. I. ÚS 92/2013 zo dňa 13. 02. 2013. Uvedenými uzneseniami Ústavný súd Slovenskej republiky sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSŤ s. r. o. proti uzneseniam Krajského súdu v Banskej Bystrici, ktorými rozhodol tak, že nevyvlúčil všetkých sudcov okresného súdu z prejednávania a rozhodovania vecí na návrh navrhovateľa, odmietol pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky na ich prerokovanie a rozhodnutie.

Vo vzťahu k druhému návrhu na prerušenie konania okresný súd uzavrel, že v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 7C/6/2010 sa nerieši žiadna otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie okresného súdu (Zvolen) v konaní vo veci samej. Predmet konania pred Okresným súdom Prešov, ale aj okruh účastníkov je odlišný od konania vedeného Okresným súdom vo Zvolene pod sp. zn. 12C/177/2012. Rovnako podľa názoru súdu ani konanie o prejudiciálnych otázkach, ktoré boli v rámci predmetného vnútroštátneho konania Okresným súdom Prešov položené Súdnemu dvoru nie je konaním, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie okresného súdu vo veci samej.

Pokiaľ okresný súd zamietol návrh navrhovateľa na náhradu škody a nemajetkovej ujmy, okresný súd v dôvodoch svojho rozhodnutia poukázal na to, že návrhmi zo dňa 17. 09. 2012, doručenými okresnému súdu dňa 27. 09. 2012, sa navrhovateľ v konaniach vedených pod sp. zn. 12C/177/2012, 12C/178/2012, 12C/179/2012, 12C/180/2012, 12C/181/2012, 12C/192/2012, 12C/193/2012, 12C/194/2012, 12C/195/2012, 12C/196/2012, 12C/197/2012, 12C/198/2012 a 8C/198/2012 domáhal voči odporcovi náhrady škody titulom majetkovej škody ako aj titulom nemajetkovej ujmy vzniknutej mu nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Zvolen, pretože nerozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej lehote a žiadosť o udelenie poverenia zamietol. Z dôvodu, že predmetom vyššie uvedených konaní sú obdobné veci a účastníci konania sú v jednotlivých konaniach totožní, uznesením č. k. 12C/177/2012-16 zo dňa 06. 05. 2013 rozhodol o spojení vecí na spoločné konanie s tým, že konanie sa bude viesť pod spoločnou spisovou značkou 12C/177/2012.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti okresný súd skúmal v každej z jednotlivých vecí, ktoré boli spojené do spoločného konania, či sú splnené podmienky na náhradu škody a nemajetkovej ujmy podľa zák. č. 514/2003 Z. z., teda, či existuje nezákonné rozhodnutie alebo nesprávny úradný postup okresného súdu, či došlo ku vzniku škody, a či existuje príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou. Okresný súd nezistil kumulatívne splnenie základných zákonných podmienok, ktoré sú potrebné pre priznanie náhrady škody, keď zistil, že v žiadnom z uvedených prípadov nebolo poverenie súdnemu exekútorovi udelené a v každom z už uvedených exekučných konaní bola žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietnutá. V každom jednom konaní si navrhovateľ uplatnil náhradu majetkovej škody a náhradu nemajetkovej ujmy z dôvodu, že v exekučných konaniach v postavení oprávneného navrhol vykonať súdnu exekúciu a súd mal rozhodnúť o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonnej 15 dňovej lehote, ktorú súd nedodrжал. Okresný súd mal za to, že v zmysle § 44 ods. 2 Exekučného

poriadku sa exekučný súd už v štádiu posudzovania splnenia zákonných predpokladov pre poverenie súdneho exekútora na vykonanie exekúcie, okrem iného, zaoberá tým, či (iný titul) uvedené v návrhu na vykonanie exekúcie bolo vydané orgánom s právomocou na jeho vydanie, a či z hľadísk zakotvených v príslušných právnych predpisoch ide o rozhodnutie (iný titul) vykonateľné po stránke formálnej i materiálnej stránky. Predpokladom právomoci rozhodcovského súdu je platné uzavretie rozhodcovskej zmluvy medzi zmluvnými stranami, a to či už vo forme osobitnej zmluvy alebo rozhodcovskej doložky. Ak právomoc rozhodcovského súdu závisí od existencie platnej rozhodcovskej zmluvy a exekučný súd má povinnosť v zmysle § 44 ods. 2 Exekučného poriadku zisťovať rozpor exekučného titulu so zákonom, je logické, že exekučný súd musí pri tomto zisťovaní posúdiť nielen to, či rozhodcovská zmluva bola medzi zmluvnými stranami vôbec uzavretá, ale aj to, či bola uzavretá platne. Ak exekučný súd skúma platnosť rozhodcovskej doložky, takýto postup nemožno považovať za posudzovanie vecnej správnosti rozsudku rozhodcovského súdu, ale za realizáciu oprávnenia vyplývajúceho z ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. Ak exekučný súd v predmetných exekučných konaniach tým, že žiadosť súdneho exekútora na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol, postupoval v súlade s § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, nemožno dovodiť, že samotným zamietnutím žiadosti súdneho exekútora došlo k nesprávnemu úradnému postupu, ktorý by mal mať za následok vznik práva na náhradu škody voči odporcovi. Pokiaľ navrhovateľ tvrdilo, že exekučný súd nerozhodol v predmetných exekučných veciach v zákonnej 15 - dňovej lehote okresný súd poukázal na uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 606/2012-20 zo dňa 14. 12. 2012, v ktorom tento uviedol, že lehota 15 dní od doručenia žiadosti súdneho exekútora na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie neplatí, ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom a musí rozhodnúť o zamietnutí žiadosti o vykonanie exekúcie. Skonštatoval, že dĺžka exekučného konania od doručenia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia súdu až do času vydania rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia, ani v jednom prípade absolútne nie je takej povahy, aby bolo možné v danej veci vysloviť porušenie práva navrhovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Taktiež poukázal na to, že otázku, či v konkrétnom prípade došlo k porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov garantovaného čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, je vo výlučnej kompetencii Ústavného súdu SR. V kompetencii súdu v rámci konania o náhradu škody nie je preskúmavanie súdneho konania z hľadiska existencie prieťahov v konaní, ktoré by odôvodňovali priznanie nárokov uplatnených podľa zákona č. 514/2003 Z. z., nakoľko to prináleží iba Ústavnému súdu SR na podklade ústavnej sťažnosti, resp. predsedovi súdu na podklade sťažnosti účastníka konania na prieťahy v konaní. V prípade opačného výkladu by existovalo niekoľko orgánov, ktoré by boli oprávnené súčasne preskúmavať postup toho istého súdu z hľadiska vzniku zbytočných prieťahov v konaní.

Okresný súd vec právne posúdil podľa ust. § 41 ods. 2 písm. d), § 44 ods. 2 zák. č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok), § 4 ods. 1 písm. a) bod 1, § 9 ods. 1, 2, § 15 ods. 1, § 16 ods. 1, § 17 ods. 1 až 3, § 19 ods. 1 a 3 zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci.

O náhrade trov konania okresný súd rozhodol podľa ust. § 142 ods. 1 O. s. p., nakoľko ale odporca si náhradu trov konania neuplatnil a zo súdneho spisu nevyplýva, že by mu trovy konania vznikli, súd mu náhradu trov konania nepriznal.

Proti rozsudku okresného súdu podal v zákonnej 15 dňovej lehote odvolanie navrhovateľ z dôvodov uvedených v ust. § 105 ods. 2 písm. a) v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. f), g) a h) O. s. p.. Namietal, že konaním súdu mu bolo odňaté právo na prejednanie a rozhodnutie veci nestranným súdom napriek tomu, že rozhodovanie veci zákonným sudcom je základným predpokladom na splnenie podmienok spravodlivého procesu (rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 345/09). Navrhovateľ v konaní uskutočnil podanie, ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevezhliadol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, však nič podľa neho nemení na tom, že v očiach navrhovateľa a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. V konaní bolo preto možné uskutočniť len také úkony, ktoré nepripúšťajú odklad. Ústne pojednávanie vo veci odklad pripúšťalo a nebolo neodkladným úkonom za danej procesnej situácie. Zdôraznil, že konečné meritórne rozhodnutie vo veci súdom vylúčeným sudcom neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu navrhovateľa na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c) O. s. p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Meritórne rozhodnutie

súdu považoval preto za predčasné. Vytýkal i to, že súd nedostatočne oboznámil navrhovateľa s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval jeho žiadosť o zrušenie (odročenie) nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu, a preto nesprávne aplikoval § 101 ods. 2 O. s. p. a viedol pojednávanie, na ktorom za neprítomnosti navrhovateľa meritórne rozhodol. Z tohto dôvodu sa navrhovateľ nemal možnosť vyjadriť k tvrdeniam odporcu, z ktorých súd pri svojom rozhodnutí vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Nemal možnosť sa vyjadriť ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie. Za takejto procesnej situácie preto došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti, k porušeniu práva navrhovateľa na súdnu ochranu, ako aj k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom. Následne navrhovateľ namietal, že sa vo veci neuskutočnilo ústne pojednávanie napriek tomu, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, preto okresný súd porušil právo navrhovateľa na kontradiktórny súdny proces, nakoľko vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu určil sám.

K majetkovej škode navrhovateľ uviedol, že okresný súd sa v odôvodnení rozhodnutia zaoberal len škodou, ktorá mala súvisieť so správou pohľadávky počas nečinnosti súdu a opisuje ju ako škodu, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti s konaním dlžníka (povinného). Súd úplne ignoroval všetky tvrdenia navrhovateľa o majetkovej škode, ktorá mu vznikla. V tejto časti je preto rozhodnutie súdu nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, keď z odôvodnenia rozhodnutia nie je zrejmé, akou úvahou súd dospel jednoznačne a nepochybne k presvedčeniu o tom, že majetková škoda nevznikla. Rovnako sa týka i chýbajúcich dôvodov vzniku nemajetkovej ujmy.

Pokiaľ ide o výrok rozsudku okresného súdu o zamietnutí návrhov navrhovateľa na prerušenie konania, navrhovateľ v odvolaní uviedol, že ak bol súdu doručený v čase predchádzajúcim nariadenému súdnemu pojednávaniu návrh na prerušenie konania z dôvodu, že prebieha konanie o prejudiciálnej otázke, ktorou je rozhodnutie o porušení práva navrhovateľa na zákonného sudcu a práva na nestranný súd na základe ústavnej sťažnosti, bol súd povinný pred samotným rozhodnutím vo veci samej o tomto návrhu osobitne rozhodnúť.

Navrhol preto, aby odvolací súd napadnutý rozsudok okresného súdu zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

Vyjadrenie k odvolaniu nebolo podané.

Krajský súd, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O. s. p.), prejednal odvolanie viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania v zmysle ust. § 212 ods. 1 O. s. p. a bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 1, 2 O. s. p. napadnutý rozsudok okresného súdu podľa § 219 ods. 1 O. s. p. potvrdil ako vecne správny.

Podľa § 219 ods. 1 O. s. p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Po preskúmaní veci odvolací súd konštatuje, že okresný súd vykonal dokazovanie vo veci v dostatočnom rozsahu, vykonané dôkazy správne vyhodnotil podľa § 132 O. s. p. a svoje rozhodnutie aj náležite odôvodnil podľa § 157 ods. 2 O. s. p. Z odôvodnenia rozhodnutia okresného súdu vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Okresný súd neporušil právo účastníkov konania na spravodlivý proces, nakoľko v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, naopak, okresný súd ich náležitým spôsobom v celom súhrne posúdil a aj náležite vyhodnotil (Nález Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 36/2010).

Odvolací súd poukazuje na zodpovednosť navrhovateľa za obsahové vymedzenie svojho odvolania v spojitosti s nevyhnutnosťou odvolacieho súdu rešpektovať svoju viazanosť odvolacími dôvodmi (§ 212 ods. 1 O. s. p.). V tejto súvislosti je zjavné, že zrejme z dôvodu predkladania veľkého množstva typových podaní navrhovateľom na súdy hmotnoprávne a ani procesnoprávne odvolacie dôvody nekorešponujú s právnymi dôvodmi a skutkovými zisteniami, na ktorých je založené napadnuté rozhodnutie. Odvolací súd nie je oprávnený preskúmať prvostupňové rozhodnutie na základe iných, než účastníkom konania v odvolaní vznesených námietok.

Podstatná časť odvolacích námietok navrhovateľa je založená na tvrdení, že vo veci nerozhodoval nestranný sudca. Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd nadriadený v každej z jednotlivých exekučných vecí v konaniach, v ktorých podľa navrhovateľa mu mala vzniknúť škoda a nemajetková ujmy, ktoré boli predmetom posúdenia okresného súdu v tejto veci, rozhodol o vylúčení, či nevylúčení zákonného sudcu Okresného súdu Zvolen a z prejednávania a rozhodovania vecí vylúčil vždy len toho sudcu, ktorý bol zákonným sudcom v exekučnej veci, v ktorej mala vzniknúť navrhovateľovi škoda a nemajetková ujmy. Ostatných sudcov okresného súdu z prejednávania a rozhodovania tej, ktorej veci nevylúčil. Od vydania týchto rozhodnutí, v ktorých nadriadený súd podrobne uviedol dôvody, pre ktoré zákonného sudcu možno považovať za nestranného zo subjektívneho aj objektívneho hľadiska, nedošlo ku žiadnym novým skutočnostiam majúcim vplyv na nestrannosť zákonného sudcu, a preto je argumentácia odvolateľa o konaní vylúčeného sudcu bezpredmetná.

Odvolací súd ďalej nespochybňuje, že súčasťou kontradiktórneho konania je právo účastníka byť oboznámený s predloženými dôkazmi, vyjadriť sa k nim a podávať dôkazné návrhy. Zásadu kontradiktórnosti však nemožno vykladať absolútne, resp. formalisticky, ale len vo väzbe s ostatnými zásadami (ustanoveniami) procesného predpisu. Predovšetkým účastník konania realizuje svoje procesné práva v rámci súdneho pojednávania, na ktoré bol navrhovateľ riadne a včas predvolaný, pričom o možnosť ich uplatnenia sa obral sám svojím postupom, a to bezdôvodnou neúčastou na súdnom pojednávaní. V prípade pojednávania bez prítomnosti účastníka za podmienok predpokladaných zákonom nemôže dôjsť k odňatiu práva účastníka konať pred súdom (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo 116/93) a zároveň nie je porušená zásada kontradiktórnosti sporového konania. Ustanovenie § 101 ods. 2 O. s. p. umožňuje súdu konať v dôvodných prípadoch v neprítomnosti účastníkov konania. Dôvodom žiadosti navrhovateľa o odročenie pojednávania bola námietka zaujatosti sudcu, ktorý vec prejednáva, z dôvodu absencie jeho nestrannosti. Ak sudca takémuto návrhu na odročenie pojednávania nevyhovel a vec následne prejednal a rozhodol v neprítomnosti účastníkov a právneho zástupcu navrhovateľa, postupoval v plnom súlade s ust. § 101 ods. 2 O. s. p., keďže o jeho vylúčení, resp. nevylúčení z prejednávania a rozhodovania vecí z tých istých dôvodov už bolo právoplatne rozhodnuté nadriadeným súdom. Účasť na pojednávaní súdom je právo, ktoré v prejednávaní veci navrhovateľom a jeho právnym zástupcom nebolo využité. Súčasne v tejto veci neexistoval iný dôležitý dôvod na odročenie pojednávania. Iné chápanie predmetného ustanovenia by viedlo k nežiaducim prieťahom v konaní, ktorých tvrdená existencia je v konečnom dôsledku základom samotného nároku uplatňovaného navrhovateľom v návrhu.

Navrhovateľ mal možnosť oboznámiť sa so všetkými predloženými dôkazmi alebo stanoviskami a vyjadriť sa k nim s cieľom ovplyvniť súdne konanie. Vyjadrenia právneho zástupcu odporcu mu boli riadne doručené, avšak navrhovateľ zostal ďalej nečinný. Pokiaľ navrhovateľ v dôvodoch svojho odvolania poukazoval na to, že súd prejednal vec v jeho neprítomnosti a v neprítomnosti jeho právneho zástupcu, pretože sa navrhovateľ bez ospravedlnenia na pojednávanie nedostavil, zároveň si protirečí, keď tvrdí, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, keďže vo veci sa neuskutočnilo ústne pojednávanie, čím došlo k porušeniu práva navrhovateľa na kontradiktórny súdny proces.

V žiadnom prípade neobstojí ani ďalšie tvrdenie navrhovateľa, ak uvádza, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania. Uvedené je v úplnom rozpore s vyššie uvedenými skutočnosťami, keďže okresný súd vo veci nariadil pojednávanie, na ktoré bol navrhovateľ riadne a včas predvolaný (viď zápisnicu o pojednávaní č. I. 164 spisu).

Hmotnoprávnym dôvodom zamietnutia uplatneného nároku navrhovateľa bolo nepreukázanie nesprávneho úradného postupu ako základného predpokladu pre vznik zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Navrhovateľ v danom prípade odôvodňoval nesprávny úradný postup exekučného súdu nedodržaním zákonom stanovenej 15-dňovej lehoty na vydanie poverenia v exekučných konaniach. Okresný súd vykonaným dokazovaním dospel k záveru, že v súdnej veci k prieťahom nedošlo, nemal za preukázaný nesprávny úradný postup ako jeden z predpokladov pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom a akékoľvek ďalšie dokazovanie vo veci by bolo preto nadbytočné.

Zo zákonného ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyplýva, že zákonodarca stanovuje lehotu len na vydanie poverenia exekútora na vykonanie exekúcie a v prípade, že nie sú splnené podmienky pre takéto poverenie, nestanovuje súdu lehotu, v ktorej rozhodne o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora

na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Naviac, okresný súd dôsledne uviedol, že uvedené neznamená, že by súd nemusel vo veci pokračovať plynulo a bez prieťahov.

V ďalšom sa odvolací súd stotožňuje s dôvodmi napadnutého rozsudku okresného súdu, s ktorými sa v zmysle ust. § 219 ods. 2 O. s. p. v celom rozsahu stotožňuje a na tieto len poukazuje. Uvedené sa týka aj výroku rozsudku okresného súdu, v ktorom okresný súd zamietol návrhy navrhovateľa na prerušenie konania, aj výroku o náhrade trov prvostupňového konania. Ani podľa názoru odvolacieho súdu v súdnej veci neboli dané dôvody na prerušenie konania z dôvodov, ktoré uviedol okresný súd v napadnutom rozsudku. Rozsudok okresného súdu vychádza z dostatočne zisteného skutkového stavu veci, na ktorý okresný súd aplikoval správne ustanovenia právnych predpisov, a teda vec správne právne posúdil. Odôvodnenie rozhodnutia je obsiahle, dostatočne odôvodnené v súlade s ust. § 157 ods. 2 O. s. p., je jasné, zrozumiteľné a presvedčivé a z uvedených dôvodov krajský súd rozsudok okresného súdu potvrdil.

V odvolacom konaní bol plne úspešný odporca, a preto v zmysle ust. § 142 ods. 1 O. s. p. má právo na náhradu trov odvolacieho konania (v odvolacom konaní v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p.). V odvolacom konaní mu ale žiadne trovy odvolacieho konania nevznikli, ich náhradu si ani neuplatnil, a preto odporcovi odvolací súd ich náhradu ani nepriznal.

Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.